

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la missa per pregar pels difunts de la Guerra de 1714, a la Basílica de Santa Maria del Mar, 11 de setembre de 2014.

Ens hem aplegat en aquesta entranyable Basílica de Santa Maria del Mar convocats per la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat per celebrar l'Eucaristia, pregant especialment pels qui van morir amb motiu de la guerra de 1714, en aquest tercer Centenari, i també per tots els qui han donat la seva vida per servir Catalunya, el bé comú de la nostra societat i el bé de les persones. La nostra celebració és una aportació més que els cristians fem en la commemoració del 3er Centenari de 1714.

La presència dels cristians a la nostra terra ve de molt lluny, remunta fins als primers segles. Els *acta* del Bisbe Fructuós de l'any 259, en són la primera documentació. I els cristians hem estat presents en l'inici de la nostra nació catalana ara fa més de mil anys. En forjar-se aquesta nacionalitat, molts noms albiradors de l'Església ho són també del país naixent. Pensem en la figura de l'Abat Oliba, bisbe de Vic, abat de Ripoll i de Cuixà i fundador de Montserrat, que encarna l'esperit de tota una època.

Els cristians del nostre país ens reconeixem i ens refermem en la tradició ininterrompuda de fidelitat a Catalunya. El manament nou d'amor que Jesús ens ha deixat, comporta estimar a totes les persones, però també les realitats socials. Resulta fonamental per a nosaltres l'amor a Catalunya, com a part i forma de l'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en a seva dimensió individual, sinó també en la seva realitat social: la família, el país, l'estament, etc.

Els bisbes de Catalunya, l'any 1985 en el seu document *Arrels cristianes de Catalunya*, afirmaven: "donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaïçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial". És deixa als ciutadans decidir les aplicacions concretes d'aquesta doctrina social.

Preparant el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, he recordat un text dels inicis del cristianisme, concretament del principi del segle II de la era cristiana. És

l'anomenada *Epístola a Diognet*, que descriu com els cristians s'integraven en les ciutats amb la il·lusió de ser l'*ànima de la societat* del seu temps.

Heus ací uns fragments d'aquesta famosa carta: “Els cristians no es distingeixen d'altres homes ni per la seva terra ni pels seus costums. Perquè no habiten en ciutats exclusives per a ells ni parlen una llengua estranya, ni tenen un estil de vida separat de l'estil dels altres homes. Residint en ciutats gregues o bàrbars, segons la sort que cadascú ha tingut a la vida, adaptant-se en el vestit, el menjar i altres aspectes de la vida, als usos i als costums de cada país, tanmateix mostren un estil peculiar de conducta admirable, segons confessió de tots, sorprenent. Passen el temps a la terra, però tenen la seva ciutadania en el cel. Obeeixen les lleis establertes, però amb la seva vida sobrepassen les lleis”.

Avui que observem un cert decandiment dels valors cristians al nostre occident europeu i, per tant, també al nostre país, més que no pas abandonar-nos a la lamentació i al retret, hem de revisar si som prou generosos i creatius per assolir els cristians una presència activa i comunicativa de la nostra fe en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana.

Els laics cristians han d'estar molt presents en la societat, comproment-se en el camp de la política, la cultural, l'economia, etc. Els cristians hem d'aportar els continguts i els valors de l'Evangeli a les realitats temporals de la societat per tal que creixi la justícia, la fraternitat, la solidaritat, la gratuïtat. Tot això és sempre necessari, però encara més en el nostre temps que vivim encara les greus conseqüències de la crisi econòmica.

El nostre estimat país té urgència d'evangelització perquè, com ens digué Jesús, “L'home no viu només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu” (Mt 4,4). Als cristians ens correspon la joia d'evangelitzar, de comunicar als nostres germans la persona de Jesús i el seu Evangeli. Aquest és el programa que ens ha assenyalat el Papa Francesc en el seu document *La joia de l'evangeli*. Per això, germans, hem de sortir de les esglésies i anar a les perifèries on està la gent per oferir-los-hi el tresor de la nostra fe i propiciar-los-hi un encontre personal amb Jesús.

El Papa Francesc ens diu que l'evangelització té una dimensió social. En el cor mateix de l'Evangeli hi ha la vida comunitària i el compromís amb els altres. Francesc ens diu que “la

necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar... Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat, no es resoldran els problemes del món i en definitiva, cap problema" (*Evangelii gaudium*, 202). Els cristians hem de col·laborar decididament a trobar una solució a aquest diagnòstic del Papa per assolir una humanitat més fraternal i més justa.

De la nostra fe en Crist fet pobre, i sempre proper als pobres i exclosos, brota la preocupació pel desenvolupament integral dels més abandonats de la societat. El Papa Francesc ens diu que "el cor de Déu té un lloc preferencial per als pobres, tant que fins ell mateix 'es va fer pobre' (2 Co 8,9)" (*Evangelii gaudium*, 197). I continua dient-nos Francesc: "El pobre, quan és estimat, és apreciat com d'alt valor, i això diferencia l'autèntica opció pels pobres de qualsevol ideologia, de qualsevol intent d'utilitzar els pobres al servei d'interessos personals o polítics. Només des d'aquesta proximitat real i cordial podem acompanyar-los adequadament en el seu camí d'alliberació" (*Ibidem*, 199).

Com els cristians de la carta a Diognet, hem de ser com l'ànima de la nostra societat catalana, juntament amb molts homes i dones d'altres religions i de bona voluntat. A nosaltres ens correspon aportar els continguts, les virtuts i els valors de l'Evangelí de Jesús a totes les realitats del nostre país perquè amb l'amor, la misericòrdia, la justícia, la tendresa i la compassió del Senyor, es posin més i més al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. L'Església i els cristians hem de practicar les set obres corporals i les set obres espirituals de misericòrdia que tenen present i valoren les necessitats materials de la persona humana com les espirituals.

Posem en les mans de la nostra Mare, Santa Maria del Mar, tots els anhels, les il·lusions, les necessitats i les dificultats del present i futur de Catalunya. Ella ho presentarà a Jesús, el Fill de les seves entranyes virginals, com ho va fer en aquelles noces de Canà, en que Jesús convertí l'aigua en el millor vi del banquet. Tot això ho demanarem amb la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat que farem al final de l'Eucaristia.
